

Arrest

nr. 93 111 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. VAN DIJCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 januari 2012.

1.3. Op 29 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 9 februari 1982 geboren in Sadr City, Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. Sinds februari 2007 werkte u bij de veiligheidsdienst van de Inspecteur Generaal (IG) van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. U zorgde voor zijn bescherming en werkte soms als zijn chauffeur. Op 21 juni 2011 werd u gebeld door een onbekende. Hij bedreigde u en eiste dat u met uw werk moest stoppen en dat u een boodschap aan de IG moest doorgeven en hem moest beïnvloeden. Hij diende afstand te nemen van een welbepaald corruptiedossier waarbij drie ambtenaren die gelieerd waren met het Mehdi leger betrokken waren. U lichtte de verantwoordelijke van de veiligheidsdienst in die zelf de IG contacteerde. De IG zei dat hij er iets aan zou doen. Op 26 juni 2011 kreeg u opnieuw een telefoontje van een onbekende. Hij zei dat u nog steeds aan het werk was terwijl ze u hadden gevraagd te stoppen met uw werk. U lichtte opnieuw de verantwoordelijke van de veiligheidsdienst in die eens te meer de IG contacteerde. De IG zei dat hij een klacht ging indienen en raadde u aan voorzichtig te zijn. Op 20 juli 2011 werd u opgebeld door uw broer A.(...) die u vertelde dat uw broer M.(...) vermoord werd en dat u naar huis moest komen. De IG raadde u dit echter af omdat u volgens hem het werkelijke doelwit zou zijn geweest. U kon zich echter niet inhouden en ging samen met een collega toch naar de begrafenis van uw broer in Najaf. Vanaf die dag verbleef u wel in het huis van de IG in Palestine street. Op 4 augustus 2011 werd u opnieuw opgebeld. Een onbekende zei "hadden we niet gezegd dat je moest stoppen met uw werk en uit de buurt van de IG moest blijven". U lichtte de IG in. De IG vertelde u dat hij een zaak tegen uw belagers ging starten. U sprak ook met uw verantwoordelijke en besloot dat het beter was om te vertrekken. Op 10 augustus 2011 belde u uw vader op. Zijn vriend A.(...) H.(...) kwam u oppikken en bracht u naar de wijk Iskaan. Op 4 september 2011 reisde u per vliegtuig naar Istanbul. Daar bleef u twee dagen alvorens naar België te vertrekken. U kwam hier aan op 14 september 2011 en vroeg asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een voedselrantsoenkaart, twee badges van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken (2007 & 2009), een wapenvergunning (2007-2009), de woonstkaart van uw vader en de overlijdensakte van uw broer M.(...). Tevens legt u kopies voor van de identiteitskaart van uw broer M.(...) en de aangifte van uw vader over de moord op M.(...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielaanvraag veel onwaarschijnlijke elementen bevat en samenhang mist. Zo verklaart u dat u door het Mehdi leger werd benaderd om invloed uit te oefenen op uw chef, de inspecteur van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. Dit is echter hoogst bevreemdend. U verklaarde immers dat dit ministerie reeds enige tijd in handen zou zijn van het Mehdi leger. Vele werknemers zouden tot deze groepering behoren en zelfs de minister zou lid zijn van het Mehdi leger (CGVS, p. 8, 11). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat deze groepering beroep zou doen op iemand die geen deel uitmaakt van de groepering en bovendien slechts werkzaam is als bewaker en occasioneel chauffeur van de inspecteur (CGVS, p. 8). U verklaart bovendien uitdrukkelijk dat het niet anders kon dan dat ook leden van de veiligheidsdienst waartoe u behoorde aangesloten waren bij het Mehdi leger (CGVS, p. 14). Deze verklaring maakt het nog minder waarschijnlijk dat het Mehdi leger net u zou hebben benaderd om invloed uit te oefenen op de inspecteur. Geconfronteerd met deze logica veranderen uw verklaringen in de loop van het gehoor. Zo verklaarde u aanvankelijk expliciet dat de inspecteur behoorde tot het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken (CGVS, p. 5, 6). Later past u uw verklaringen echter aan en beweert u dat de inspecteur niet tot het ministerie zelf behoorde maar dat hij tot het comité voor corruptiebestrijding behoorde (CGVS, p. 12). Zelfs indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn, kunt u geen enkele overtuigende verklaring geven waarom precies u werd benaderd om invloed uit te oefenen op de inspecteur. Er waren immers nog tien andere personen die dezelfde taak uitoefenden als uzelf waarvan enkelen bovendien tot het Mehdi leger zouden hebben behoord. U verklaart dat u specifiek werd benaderd omdat u de persoonlijke chauffeur was van de inspecteur (CGVS, p. 10, 11, 13). Gezien de invloed die het Mehdi leger reeds had en u slechts occasioneel optrad als chauffeur van de inspecteur is deze verklaring echter allerminst afdoende.

Wat het Mehdi leger dan wel precies van u verwachtte, blijft daarenboven zeer onduidelijk. Zo stelt u aanvankelijk dat u door iemand van het Mehdi leger telefonisch werd gecontacteerd. De onbekende zou u hebben bedreigd en zou u hebben gezegd dat u diende te stoppen met uw werk en dat u uw invloed bij de inspecteur moest gebruiken in verband met een bepaald corruptiedossier (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze toch wel conflicterende eisen van de groepering slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen omtrent de eisen van het Mehdi leger of aannemelijk te maken waarom het Mehdi leger u naar het leven zou staan. Integendeel, uw verklaringen zijn van die aard dat ze nog meer onduidelijkheid creëren. Zo verklaart u aanvankelijk dat het Mehdi leger eiste dat u stopte met uw werk en dat u de boodschap moest overbrengen dat de inspecteur moest stoppen met zijn onderzoek in een corruptiedossier (CGVS, p. 7, 9). Vervolgens beweert u dat ze u vroegen met hen samen te werken en uw invloed op de inspecteur te gebruiken (CGVS, p. 10). Daarna zegt u dat het Mehdi leger wilde dat jullie met hen zouden samenwerken en informatie doorgeven (CGVS, p. 13). Vervolgens komt u op de proppen met een verhaal dat ze u eerst benaderd zouden hebben met de vraag om mensen aan te brengen die leningen aanvroegen zodat ze commissies konden opstrijken (CGVS, p. 14). Uiteindelijk verklaart u ook nog dat ze u hadden benaderd met het voorstel om bepaalde formulieren te verkopen aan burgers (CGVS, p. 21, 22). Van iemand die zijn land van herkomst dient te ontvluchten uit vrees voor vervolging en nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij op een duidelijke en coherente manier kan uiteenzetten om welke redenen hij precies vervolgd zou worden. U slaagt hier allerminst in.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel trekken. Aanvankelijk verklaarde u dat het telefonisch contact op 4 augustus 2011 de derde maal was dat u door uw belagers werd gecontacteerd (CGVS, p. 7, 8). Later verwijst u echter naar dit gesprek als het tweede telefoontje (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg blijkt nog dat u het telefoonnummer vanbuiten kent van de eerste dreigtelefoon (CGVS, p. 22). Los van het feit dat het opmerkelijk is dat iemand het telefoonnummer kent waardoor hij een half jaar geleden eenmaal gebeld werd, had u aanvankelijk verklaard dat de eerste dreigtelefoon en de andere telefoontjes die u kreeg afkomstig waren van een onbekend nummer (CGVS, p. 7, 9). Dient dan ook te worden vastgesteld dat u onsamenhangende en afwijkende verklaringen aflegt over de enige gebeurtenissen die erop zouden kunnen wijzen dat u persoonlijk geïsoleerd zou worden. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat, hoewel u blijkbaar beschikte over bewijzen dat u bedreigd werd, kennis had van een corruptieschandaal en naar u zegt invloed had op een inspecteur die werkzaam was voor het comité voor corruptiebestrijding, er op geen enkel ogenblik een onderzoek zou zijn opgestart naar de zaak waarvan u kennis had (CGVS, p. 18, 23).

Wat er ook van moge zijn, afgezien van de telefonische contacten haalt u geen enkele gebeurtenis aan waaruit zou blijken dat u daadwerkelijk persoonlijk en systematisch vervolgd zou worden door het Mehdi leger (CGVS, p. 7, 8). Dit mag hoogst verwonderlijk genoemd worden aangezien u in een wijk woonde die zoals u zelf verklaarde voor 99% bestaat uit leden van het Mehdi leger en die overal zouden zitten en zich alles konden permitteren (CGVS, p. 20, 24). Verder werkte u ook op een plek die in handen is van het Mehdi leger en zouden verscheidene van uw collega's tot het Mehdi leger behoren. Indien u werkelijk geïsoleerd zou worden door deze groepering kan men dan ook verwachten dat er zich ernstigere feiten zouden hebben voorgedaan dan telefonische dreigementen.

Tot slot beweert u dat uw ouders en uw broers en zussen Sadr City dienden te ontvluchten na de moord op uw broer omwille van de bedreigingen aan uw adres. Het blijkt echter dat er geen enkele aanwijzing is dat zij enig gevaar zouden lopen. Tot 4 september 2011 zouden ze zonder problemen in Sadr City, een wijk die bekend staat als het bolwerk van het Mehdi leger en waar deze groepering zich zoals u zelf verklaart alles kan permitteren, hebben kunnen verblijven (CGVS, p. 3, 4, 5 24). Indien u en uw familie daadwerkelijk geïsoleerd zou worden door het Mehdi leger mag worden verwacht dat er zich in die periode ernstige feiten zouden hebben voorgedaan waaruit dit zou blijken.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Het CGVS heeft dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Sadr City, Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse

veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de voedselrantsoenkaart en de woonstkaart van uw vader zijn enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. De werkbadges en de wapenvergunning zijn louter een aanwijzing dat u werkzaam was bij het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken en dat u tot 2009 een wapen mocht dragen. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overlijdensakte van uw broer en de kopies van zijn identiteitskaart bevatten geen enkele informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat deze voorgehouden moord enig verband met u zou houden. Vreemd genoeg wordt er ook in de aangifte die uw vader deed over de moord op uw broer met geen woord gerept over het verband met de dreigementen aan uw adres (zie vertaling documenten). Bovendien moet nog worden opgemerkt dat het voorleggen van documenten gepaard dient te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die – zoals zal blijken uit wat volgt – in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat in het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, fouten zijn geslopen door een verkeerd begrip en vooral door een verkeerde vertaling. Verzoeker diende vast te stellen dat de tolk die hem ter beschikking werd gesteld tijdens het gehoor, hem onvoldoende begreep en op die manier het verhaal dat verzoeker bracht en de antwoorden die hij gaf, onvolledig of simpelweg niet vertaalde ten aanzien van de ondervrager. De reden hiervoor is eenvoudig, vervolgt verzoeker: hijzelf en de tolk spraken een andere variant van het Arabisch. Verzoeker voert aan dat algemeen geweten is dat Arabisch in veel landen gesproken wordt maar dat de varianten en dialecten onderling zo hard kunnen verschillen dat personen die beiden Arabisch spreken elkaar toch niet kunnen verstaan. Verzoeker had nochtans in eerste instantie de indruk de tolk te verstaan, zodat hij dit bij het begin van het gehoor ook aangaf. Toen er echter meer en complexere informatie vertaald diende te worden, merkte verzoeker dat de tolk niet alles vertaalde en hem moeilijk begreep bij verschillende vragen. Dit echter gedurende het gehoor nog duidelijk maken bleek geen sinecure, nu het net de tolk was die verzoekers bekommernis hieromtrent zou moeten vertalen. Vervolgens wijdt verzoeker uit over zijn functie en plaats van tewerkstelling alsook omtrent de diverse wijzen waarop hij bij de uitoefening van zijn ambt benaderd werd in een poging hem te compromitteren en uit zijn functie te verdrijven. Ter staving van zijn betoog dienaangaande citeert hij een aantal passages uit het gehoorverslag. Voorts wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat de door hem neergelegde badges slechts zouden gelden voor de periode 2007-2009. Hij verwijst in dit verband naar de badge die werd uitgegeven op 21 januari 2009 met geldigheid tot 3 januari 2012 en die hem eveneens het recht geeft om een wapen te dragen. Gelet op het voorgaande, meent verzoeker dat hij een zeer plausibel, coherent, eenduidig en accuraat verhaal vertelt over de problematiek die geleid heeft tot zijn vlucht uit Irak. De weinige punten waarop er onduidelijkheid was zijn volgens verzoeker te verklaren door de fouten in het vertalen en kunnen hem dan ook niet ten kwade worden geduid nu het algemene verhaal dat hij vertelde steek houdt en samenhangend is, daar waar de verwerende partij enkel kleine details aangrijpt om hem onsamenhangendheid en inaccuraatheid te verwijten. Zo kent hij bijvoorbeeld de namen van zijn overste, collega's, de drie ambtenaren die hij aangegeven heeft, telefoonnummers, exacte data, details over zijn wapens enz. Verzoeker doet verder gelden dat het niet vreemd moet worden bevonden dat hij zoveel maanden na datum het telefoonnummer nog kent waarmee de eerste dreigtelefoon werd gepleegd daar hij ook perfect andere details onthouden heeft. Verzoeker is formeel dat de eerste dreigtelefoon met een zichtbaar nummer was en dat hij de twee keren hierna anoniem werd opgebeld. Gelet op de bedreigingen die opeens geuit werden heeft hij het telefoonnummer gememoriseerd omdat dit mogelijk een belangrijk element kon vormen in de klacht die tegen zijn bedreigers zou neergelegd worden. Tot slot herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij als lid van de eenheid die een corruptiecontrole uitvoerde binnen het ministerie van Arbeid en Sociale Zaken enkele corrupte Mehdi-ambtenaren had aangegeven, dat er net omwille van het gegeven dat hij niet tot de Mehdi-strekking behoorde getracht werd om hem te corrumperen en hem op zijn positie te vervangen door een Mehdi-gezinde, dat er gelet op zijn goede contacten met het hoofd van de dienst als bewaker en chauffeur wellicht ook getracht werd om deze laatste via hem te treffen, dat een belangrijk gegeven in het relaas is dat hij neutraal ingesteld is net zoals zijn overige familieleden, dat zulks hem voor het Mehdi-leger een moeilijk te beïnvloeden iemand maakt op een interessante positie

zodat gepoogd werd om hem uit zijn positie weg te krijgen. Daarnaast wijst hij erop dat hij originele stukken heeft voorgelegd die niet in twijfel worden getrokken en dat ook alle randvragen naar plaatsen waar verbleven werd, periodes van werkzaamheden, namen van gezaghebbers e.d. zonder aarzeling worden beantwoord en door verwerende partij niet in twijfel worden getrokken.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt indien hij zou worden teruggedrukt naar Irak en stelt hij dat hij zich onmogelijk onder de bescherming van dit land kan stellen. De politieke situatie in Irak blijkt zoals algemeen geweten niet voldoende stabiel en explosief, aldus verzoeker. Hij verwijst in dit verband naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin elke niet essentiële reis streng wordt afgeraden en waaruit blijkt dat er nog steeds dagelijks aanslagen zijn en de algemene veiligheid erbarmelijk te noemen is. Verzoeker kan absoluut niet instemmen met het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen risico bestaat indien hij zou terugkeren, daar hij door zijn achtergrond een doelwit vormt en zelfs zonder deze achtergrond de situatie reeds jaren zeer onveilig te noemen is en er nauwelijks enige verbetering merkbaar is. De informatie gevoegd aan het administratief dossier geeft volgens verzoeker ook duidelijk aan dat het geweld gewijzigd is en tegenwoordig gericht is tegen bepaalde beroepsgroepen, waaronder vooral ook de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren. Dit is duidelijk de beroepscategorie waartoe verzoeker behoort, zodat het volgens hem duidelijk moge zijn dat een terugkeer een groot risico voor zijn fysieke integriteit oplevert.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker d.d. 7 maart 2012 en een reisadvies Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 27 maart 2012.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen afdoende verklaring kan geven waarom precies hij werd benaderd om invloed uit te oefenen op de inspecteur van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken, terwijl het Mehdi leger, dat blijkens verzoekers verklaringen, dit ministerie reeds enige tijd in handen zou hebben, hiervoor beroep kon doen op werknemers die tot deze groepering behoren, (ii) hij er niet in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent de eisen van het Mehdi leger of aannemelijk te maken waarom het Mehdi leger hem naar het leven zou staan, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) hij inconsistente verklaringen aflegt over het telefonisch contact op 4 augustus 2011, het opmerkelijk is dat hij het telefoonnummer kent van de eerste dreigtelefoon, een nummer waardoor hij een half jaar geleden slechts eenmaal gebeld werd, temeer hij aanvankelijk had verklaard dat de eerste dreigtelefoon en de andere telefoontjes die hij kreeg afkomstig waren van een onbekend nummer, (iv) er op geen enkel ogenblik een onderzoek zou zijn opgestart naar de zaak waarvan hij kennis had, hoewel hij blijkbaar beschikte over bewijzen dat hij bedreigd werd, kennis had van een corruptieschandaal en naar eigen zeggen invloed had op een inspecteur die werkzaam was voor het comité voor corruptiebestrijding, (v) hij, afgezien van de telefonische contacten, geen enkele gebeurtenis aanhaalt waaruit zou blijken dat hij daadwerkelijk persoonlijk en systematisch vervolgd zou worden door het Mehdi leger, hetgeen hoogst verwonderlijk is aangezien hij in een wijk woonde die zoals hij zelf verklaarde voor 99% bestaat uit leden van het Mehdi leger, hij verder ook op een plek werkte die in handen is van het Mehdi leger en ook verschillende van zijn collega's tot het Mehdi leger zouden behoren, zodat men kan verwachten dat er zich ernstigere feiten zouden hebben voorgedaan indien hij werkelijk door deze groepering zou gevisieerd worden, (vi) er geen enkele aanwijzing is dat verzoekers ouders, broers en zussen, die tot 4 september 2011 zonder problemen in Sadr City – een wijk die bekendstaat als een bolwerk van het Mehdi leger – zouden hebben kunnen verblijven, enig gevaar zouden lopen, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

3.3. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift alludeert op vertaal- en tolkproblemen, dient de Raad na lezing van het administratief dossier vast te stellen dat het gehoorverslag geen enkele indicatie van aanwijzing in die zin bevat. Voor de aanvang van het gehoor werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 5, p. 1). Aan het einde van het gehoor kregen verzoeker en zijn raadsman bovendien de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker noch

zijn raadsman hebben evenwel enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Uit het administratief dossier kan evenmin op enigerlei wijze worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor taal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat verzoekers verklaringen foutief, onvolledig dan wel helemaal niet vertaald werden. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. De uiteenzetting in voorliggend verzoekschrift bevat evenwel geen voorbeelden van gezegden die onvolledig, onnauwkeurig of incorrect zouden zijn vertaald. Verzoeker citeert slechts een aantal passages uit het gehoorverslag om op grond hiervan zijn asielmotieven te hernemen. Hiermee toont verzoeker echter geenszins aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en vermoedens van zijnentwege en het formuleren van post-factum beweringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Een dergelijk verweer is niet dienstig en biedt nog steeds geen verklaring waarom net verzoeker door zijn belagers onder druk werd gezet en werd bedreigd om invloed uit te oefenen op zijn overste terwijl zijn belagers daartoe tal van andere, meer efficiënte manieren ter beschikking stonden, onder andere via het inschakelen van werknemers van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken dan wel van de veiligheidsdienst waarvan verzoeker deel uitmaakte en die zelf tot het Mehdi leger behoorden. Waar verzoeker stelt dat zijn functie en de plaats waar hij werkzaam was door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerd werden begrepen en in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij "slechts een bewaker en occasioneel chauffeur" zou geweest zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling van de commissaris-generaal wel degelijk steun vindt in het gehoorverslag, waar verzoeker verklaarde als volgt: *"Wat was uw functie juist? Ik deed bescherming en soms was ik ook chauffeur."* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers bewering als zou hij specifiek benaderd zijn geweest omdat hij de persoonlijke chauffeur was van de inspecteur allerminst afdoende is, gelet op de invloed die het Mehdi leger reeds had – ook een aantal van verzoekers collega's bij de veiligheidsdienst zouden tot het Mehdi leger hebben behoord – en het feit dat verzoeker slechts occasioneel optrad als chauffeur.

Voorts wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de eisen van het Mehdi leger allesbehalve duidelijk en coherent zijn: *"Wat het Mehdi leger dan wel precies van u verwachtte, blijft daarenboven zeer onduidelijk. Zo stelt u aanvankelijk dat u door iemand van het Mehdi leger telefonisch werd gecontacteerd. De onbekende zou u hebben bedreigd en zou u hebben gezegd dat u diende te stoppen met uw werk en dat u uw invloed bij de inspecteur moest gebruiken in verband met een bepaald corruptiedossier (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze toch wel conflicterende eisen van de groepering slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen omtrent de eisen van het Mehdi leger of aannemelijk te maken waarom het Mehdi leger u naar het leven zou staan. Integendeel, uw verklaringen zijn van die aard dat ze nog meer onduidelijkheid creëren. Zo verklaart u aanvankelijk dat het Mehdi leger eiste dat u stopte met uw werk en dat u de boodschap moest overbrengen dat de inspecteur moest stoppen met zijn onderzoek in een corruptiedossier (CGVS, p. 7, 9). Vervolgens beweert u dat ze u vroegen met hen samen te werken en uw invloed op de inspecteur te gebruiken (CGVS, p. 10). Daarna zegt u dat het Mehdi leger wilde dat jullie met hen zouden samenwerken en informatie doorgeven (CGVS, p. 13). Vervolgens komt u op de proppen met een verhaal dat ze u eerst benaderd zouden hebben met de vraag om mensen aan te brengen die leningen aanvroegen zodat ze commissies konden opstrijken (CGVS, p. 14). Uiteindelijk verklaart u ook nog dat ze u hadden benaderd met het voorstel om bepaalde formulieren te verkopen aan burgers (CGVS, p. 21, 22)."* In de mate verzoeker door middel van voorliggend verzoekschrift enige logica tracht te brengen in zijn incoherente verklaringen omtrent de eisen van het Mehdi leger, slaagt hij daar geenszins in. De door verzoeker in het verzoekschrift geschetste voorstelling van de feiten, namelijk dat hij als lid van de eenheid die een corruptiecontrole uitvoerde binnen het ministerie van Arbeid en Sociale Zaken enkele corrupte Mehdi-ambtenaren had aangegeven en dat getracht werd om hem te corrumperen en hem op zijn positie te vervangen door een Mehdi-gezinde, valt niet te rijmen met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers,

waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat hij diegene was die de drie corrupte ambtenaren had aangegeven en op zijn initiatief een onderzoek naar hen werd opgestart, staat dit haaks op zijn verklaring tijdens het gehoor dat de verantwoordelijke van de veiligheid hem na het telefoontje op 4 augustus zei dat *“de minister van Mehdi is en dat daar het probleem ligt, (...) dat het ministerie volledig in handen van mehdi is dat vele werknemers van mehdi zijn en dat er een corruptiezaak van leningen lopende is”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor maakte verzoeker gewag van het feit dat hij het corruptieonderzoek zou hebben laten opstarten. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt daarentegen dat verzoeker persoonlijk met de corruptiezaak op zich niets te maken had (administratief dossier, stuk 5, p. 13 en p. 18-19). Ook de bewering in het verzoekschrift als zou het de bedoeling geweest zijn van het Mehdi leger om verzoeker te compromitteren door hem verdacht te maken van corruptie en hem vervolgens zijn positie te ontnemen strookt niet met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, waar hij meermaals stelde dat het Mehdi leger wilde dat hij met hen samenwerkte zodat ze iemand hadden die dicht bij de Inspecteur-Generaal stond zodat ze deze konden beïnvloeden (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en p. 15-17). Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf noteert (p. 5) dat hij *“Binnen deze eenheid (...) werkzaam (was) in de subafdeling die instond voor de veiligheid van de Inspecteur-generaal, hoofd van de anti-corruptie-eenheid, hoofdzakelijk als zijn bewaker en ook als zijn chauffeur”*, zodat het niet aannemelijk is dat hij als lid van de subafdeling betrokken was bij een onderzoek naar corrupte ambtenaren.

3.5. Daargelaten het feit dat het opmerkelijk is dat verzoeker het telefoonnummer kent van de eerste dreigtelefoon, een nummer waardoor hij een half jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal slechts eenmaal gebeld werd, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het telefonisch contact op 4 augustus 2011: *“Aanvankelijk verklaarde u dat het telefonisch contact op 4 augustus 2011 de derde maal was dat u door uw belagers werd gecontacteerd (CGVS, p. 7, 8). Later verwijst u echter naar dit gesprek als het tweede telefoontje (CGVS, p. 14).”*, vaststelling welke in voorliggend verzoekschrift niet wordt betwist, laat staan ontkracht. Evenmin wordt enig verweer gevoerd tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal dat (i) er op geen enkel ogenblik een onderzoek zou zijn opgestart naar de zaak waarvan hij kennis had hoewel hij blijkbaar beschikte over bewijzen dat hij bedreigd werd, kennis had van een corruptieschandaal en naar eigen zeggen invloed had op een inspecteur die werkzaam was voor het comité voor corruptiebestrijding, (ii) hij, afgezien van de telefonische contacten, geen enkele gebeurtenis aanhaalt waaruit zou blijken dat hij daadwerkelijk persoonlijk en systematisch vervolgd zou worden door het Mehdi leger, hetgeen hoogst verwonderlijk is aangezien hij in een wijk woonde die zoals hij zelf verklaarde voor 99% bestaat uit leden van het Mehdi leger, hij verder ook op een plek werkte die in handen is van het Mehdi leger en ook verschillende van zijn collega's tot het Mehdi leger zouden behoren zodat men kan verwachten dat er zich ernstigere feiten zouden hebben voorgedaan indien hij werkelijk door deze groepering zou gevisieerd worden en (iii) er geen enkele aanwijzing is dat verzoekers ouders, broers en zussen, die tot 4 september 2011 zonder problemen in Sadr City – een wijk die bekendstaat als een bolwerk van het Mehdi leger – zouden hebben kunnen verblijven, enig gevaar zouden lopen, zodat de motivering dienaangaande, die steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.6. Ook de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De werkbadges en de wapenvergunning zijn louter een aanwijzing dat verzoeker werkzaam was bij het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken en dat hij tot 2012 een wapen mocht dragen. De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker voorgelegde documenten, met name zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een voedselrantsoenkaart, de woonstkaart van zijn vader, de overlijdensakte van zijn broer M., kopie van de identiteitskaart van zijn broer M. en kopie van de aangifte door zijn vader van de moord op zijn broer M., wordt in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde bevel om het grondgebied te verlaten is niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers vluchtmotieven.

3.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande,

schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Bagdad, de stelling dat de politieke situatie in Irak explosief en niet voldoende stabiel blijkt en de verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken – dat overigens slechts gericht is aan Belgische reizigers die van plan zijn om naar Irak te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten –, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit

kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Zo uit hoger aangehaalde SRB inderdaad blijkt dat leden van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren behoren tot een risicogroep, zoals verzoeker ook aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn de enige problemen die verzoeker aanhaalt ten gevolge van zijn functie, die hij uitoefende sinds februari 2007, volstrekt ongeloofwaardig. Dienvolgens kan hem enkel op basis van zijn professionele werkzaamheden geen beschermingsstatuut worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS